

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.020/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Laky-Takács Péter Attila ügyvéd (cím4) által képviselt **Felperes1** (cím2) felperesnek – a ügyvédi iroda1 (alperesi jogi képviselő címe) által képviselt **Alperes** (Cím1) alperes ellen munkabér megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 9.M.70.071/2024/18. sorszámú ítélete ellen a felperes által 20. sorszámon, az alperes által 19. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 117.000 (száztizenhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 119.748 (száztizenkilencezer-hétszáznegyvennyolc) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. november 20. napján meghozott 9.M.70.071/2024/18. számú ítéletével nettó 648.102 forint munkabér és a késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes viszontkeresete alapján a felperest nettó 1.171.065 forint, továbbá 150.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperes javára, ezt meghaladóan a viszontkeresetet, illetve az alperesi beszámítás iránti kérelmet elutasította.

Rendelkezett továbbá arról, hogy a felperes a tévesen lerótt 20.000 forint eljárási illeték visszatérítésére jogosult.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2009. november 12-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel titkár munkakörben. A felek között 2020-ban tárgyalások zajlottak a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése tárgyában. Az alperesnél 2020. december 2-án kuratóriumi ülés zajlott, az erről szóló emlékeztetőben a kuratórium elnöke előadta, hogy a felperes 2021. január 31-ével kérte a nyugdíjazását. A felperes kérelmére a jegyzőkönyvben rögzítették, hogy ilyen kérelme nincs, csupán a korkedvezményes nyugdíj lehetőségéről tájékoztatta az elnököt. egyéb érdekelt alperesi munkavállaló feljegyzése szerint 2020. december 7-én a felperes arról tájékoztatta őt, hogy gondolkodik a nyugdíjba vonuláson. A felperes 2021. január 15-én írásban tájékoztatta az alperest, hogy nem kérte a nyugdíja megállapítását. 2021. március 4-én az alperes felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 65. § (1) bekezdése alapján. Az 55 nap felmondási időre tekintettel a felperes munkaviszonya 2021. április 28. napjával szűnt meg. Az alperes a felmondásban az Mt. 77. § (3) bekezdés c) pontja alapján rendelkezett háromhavi végkielégítés, továbbá a felmondási időre járó távolléti díj megfizetéséről. Arra figyelemmel, hogy a felperes vezető állású munkavállaló volt, írásbeli indokolást nem közölt. Az alperes 2021. március 22-én végkielégítés címen nettó 1.171.065 forintot fizetett meg a felperes részére.

[3] A felperes 2024. március 10-én nyugellátás iránti kérelmet nyújtott be, amelyben visszamenőlegesen a lehető legkorábbi időpontban kérte nyugdíja megállapítását. A társadalombiztosítási szerv a ügyszám1. számú határozattal a felperes részére öregségi nyugdíjat állapított meg, a folyósítás kezdeteként 2021. január 27. napját állapították meg. A felperes a határozat kézbesítését követően 2021. május 12-én írásban tájékoztatta az alperest arról, hogy 2021. január 27-től öregségi nyugdíjra vált jogosulttá. Erre tekintettel kérte, hogy az öregségi nyugdíj megállapításától a munkaviszonya megszűnéséig terjedő időre, azaz 2021. január 27. és 2021. április 29. napja közötti időszakra a munkabéréből levont társadalombiztosítási járulékot fizessék ki számára, mivel a nyugdíjazására tekintettel a járulék levonása nem indokolt. Az alperes válaszelevelben a szükséges adatok biztosítását kérte, majd 2021. július 15-én arról tájékoztatta a felperest, hogy visszaigénylik és átutalják részére a kért időszakra vonatkozó járulékokat. Az alperes egyben arra szólította fel a felperest, hogy a jogosulatlanul felvett végkielégítést fizesse vissza, mivel az a nyugdíjas munkavállalót nem illeti meg.

[4] A Fővárosi Ítéltábla 2.Pk.25.893/2023/2. számú végzése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta, az alperes viszontkeresetét részben találta alaposnak.

[5] A kereseti kérelem alapján az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontja alkalmazásával azt vizsgálta, hogy a felperest megillette-e a munkabéréből levont járulékok összege a nyugdíja megállapításától, azaz a 2021. január 27-től, a munkaviszony megszűnéséig, azaz

2021. április 28-ig terjedő időre. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 522. § (1) bekezdés c) pontjára kifejtette, az alperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a felperest megillető munkabért kifizette vagy arra nem volt köteles.

[6] Az elsőfokú bíróság nem vitatott tényként állapította meg, hogy a felperes 2021. január 27-től öregségi nyugdíjra vált jogosulttá. Az alperes azt sem vitatta, hogy a munkaviszony megszűnéséig terjedő időre a munkabérét a járulékokkal csökkentett összegben fizette meg. Az alperes azt sem vonta kétségbe, hogy a járulékokat a nyugdíjas munkavállaló munkabéréből nem kell levonni. A szükséges intézkedéseket is megtette az adóhatóság irányába és a felperes járulékait visszautalták a részére. A perben a kereseti kérelem összegszerűsége nem volt vitatott, az alperes a 18. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a felperesnek erre az időszakra járulékfizetési kötelezettsége nem volt és a keresetben meghatározott összeg illetve meg nettó munkabérként. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a felperes munkabéréből levont járulékok visszafizetése címén, a keresettel egyező összegben marasztalta.

[7] Az alperes beszámítását, illetve viszontkereseti kérelmét a 1.171.065 forint végkielégítés visszafizetése, továbbá önellenőrzési pótlék címén 63.500 forint megfizetése tárgyában az Mt. 77. § (1) és (5) bekezdése, továbbá a 294. § (1) bekezdés g) és gb) pontjai, ezen kívül a 179. §, továbbá a 285. § (1) bekezdése és 286. § (1) bekezdése alapján bírálta el.

[8] Megállapította, hogy az alperes a munkaviszony megszüntetésére tekintettel háromhavi végkielégítést fizetett a felperes részére a jogszabályi rendelkezések, vagyis az Mt. 77. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Nem találta alaposnak azt a felperesi érvelést, hogy a végkielégítés megfizetésére egyoldalú kötelezettségvállalás alapján került sor, ezért nem volt alkalmazható az Mt. 15. § (4) bekezdése, továbbá a 184. számú kúriai döntés sem.

[9] A felperes a felmondás közlését követően, 2021. március 10-én visszamenőlegesen kérte az öregségi nyugdíj megállapítását. A hatóság a kérelmének helyt adva, 2021. január 27-től állapította meg a nyugdíjra való jogosultságát. Az Mt. 294. § (1) bekezdés g) pontja és gb) alpontja alapján a felperes nyugdíjasnak minősült a munkaviszonya megszüntetésekor, hiszen az öregségi nyugdíjkorhatár betöltése előtt öregségi nyugdíjra szerzett jogosultságot. Erre tekintettel a számára kifizetett végkielégítés jogalapja megdőlt, vagyis a Kúria hasonló tárgyú perekben kifejtett érvelése szerint jogalap nélkülivé vált a végkielégítés. A jogalap nélküli kifizetést az alperes az elévülési időn belül visszakövetelhetette, mivel a felmondás közlésekor a felperes már nyugdíjasnak minősült, ezen kívül a végkielégítés nem minősül munkabér jellegű juttatásnak (Mfv.I.10.783/2012/5., EBH2012.M.8, BH2003.341). Az elsőfokú bíróság ebben a körben nem találta szükségesnek a tájékoztatási kötelezettség vizsgálatát, mivel ez nem változtatott azon a releváns tényen, hogy a felperes a jogviszonya megszüntetésekor nyugdíjas volt, vagyis a végkielégítés jogalap nélküli kifizetésnek minősült. 2021. május 6-án a nyugdíj megállapításával a visszafizetési kötelezettség esedékes lett. Mindezek alapján alaposnak találta az elsődleges viszontkereseti kérelmet, és a jogalap nélküli kifizetésre tekintettel kötelezte a felperest a nettó végkielégítés, azaz 1.171.065 forint visszafizetésére.

[10] A másodlagos érvelést, vagyis az alperesi kárigényt illetően, megállapította, hogy a felperes a peradatokból következően eleget tett a tájékoztatási kötelezettségének, hiszen a társadalombiztosítási határozat átvételét követően közölte az alperessel, hogy nyugdíjra vált jogosulttá. Azt a tényt, hogy beadta a nyugdíj megállapítása iránti kérelmét, nem kellett közölnie az alperessel, hiszen az még nem minősült olyan releváns ténynek, amely a munkaviszonnyal összefüggő jogok gyakorlása, kötelezettségek teljesítése szempontjából jelentőséggel bírt. Ezért a nyugdíj megállapítására vonatkozó határozat közlését megelőzően a felperesnek nem volt tájékoztatási kötelezettsége.

[11] Az elsőfokú bíróság az önellenőrzési pótlékkal kapcsolatos beszámítási igényt, illetve viszontkeresetet alaptalannak találta. A kárigény tekintetében kifejtette, az alperesnek igazolnia kellett a felperes vétkes kötelezettségszegését, továbbá azt, hogy kára keletkezett, illetve a kára és az előbbi felperesi magatartás között okozati összefüggés állt fenn.

[12] Az elsőfokú bíróság az elsődleges törvényi feltétel fennállását nem találta bizonyítottnak, mert a felperes a munkaviszonyból származó tájékoztatási kötelezettségét a kifejtettek szerint nem szegte meg. Önmagában ugyanis a nyugdíj iránti kérelem benyújtásának nem volt semmilyen következménye a felek közötti munkaviszony szempontjából. Az alperesnek ettől függetlenül az általános szabályok szerint kellett számfejtienie, és nettó összegben megfizetnie a munkaviszonnyal összefüggő járandóságokat. Annak sem volt jelentősége a per elbírálása szempontjából, hogy a felperes korábban azt közölte, nem kérte az öregségi nyugdíja megállapítását. 2021. március 10-ét megelőzően ugyanis ez a nyilatkozat megfelelt az akkori tényeknek, vagyis a felperes az aktuális helyzetnek megfelelő tájékoztatást adta. Arra pedig jogszerűen volt lehetősége, hogy a munkaviszonya megszűnését követően a nyugdíja megállapítását kérje. Amint a társadalombiztosítási határozat rendelkezésre állt, az abban foglaltakról tájékoztatta az alperest, akinek lehetősége volt önellenőrzést lefolytatni. Annak a költsége mulasztás hiányában, kárként nem terhelte a felperest. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság sem a beszámítást, sem a kárigényt nem találta alaposnak, ezért az önellenőrzési pótlék megfizetésével kapcsolatos viszontkeresetet elutasította.

A felperes fellebbezése

[13] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatásával a viszontkereset elutasítását, és az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[14] A fellebbezésében a viszontkeresetet az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataira utalva teljeskörűen vitatta. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a végkielégítés jogalapja egy utóbb bekövetkezett tényre tekintettel

megdőlt. Nem volt figyelemmel arra a lényeges körülményre, hogy a Kúria 184. számú döntése szerint amennyiben a munkáltató egyoldalúan, érvényesen és hatályos jognyilatkozatban vállal kötelezettséget a végkielégítés megfizetésére, abban az esetben a munkavállaló utóbb nem kötelezhető visszafizetésre a jogalap hiányára hivatkozva.

[15] Ebből következően az Mt. 77. § (5) bekezdés a) pontja szerinti feltételektől függetlenül, amennyiben a munkáltató a munkavállalóval kötött megállapodásban vagy egyoldalú jognyilatkozatában az Mt. 15. §-a értelmében kötelezettséget vállal a végkielégítés megfizetésére, az utóbb nem követelhető vissza a munkavállalótól, figyelemmel a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:4. § (1) bekezdésére is. A perbeli esetben a felmondás egy joghatás kiváltására irányuló alperesi akaratnyilatkozat volt, az ezzel ellentétes ítéleti megállapítások tévesek. Eszerint 2021. március 4-én az alperes egy felmondási jognyilatkozatot közölt a felperessel, ami tartalmában is egyértelmű és világos volt. Ezzel megszüntették a felperes munkaviszonyát, meghatározták a munkavégzés alóli mentesülését és a végkielégítés mértékéről is egyértelműen rendelkeztek. Az alperes ezt a jognyilatkozatot közölte a felperessel, ami ezáltal a kívánt joghatást kiváltotta. A munkaviszony időtartamát figyelembe véve háromhavi távolléti díjnak megfelelő végkielégítést állapítottak meg. Az alperes, tehát a felmondásban vállalta a végkielégítés megfizetését. Az Mt. 24. § (1) bekezdésére figyelemmel, a munkáltatói jogkör gyakorlója által cégszerűen kiállított okirat, amit a felperessel közöltek, végkielégítés megfizetésére irányuló kötelezettségvállalásnak minősült. A felperes, ezért nem kötelezhető annak visszafizetésére.

Az alperes fellebbezése

[16] Az alperes a fellebbezésében a keresetnek helyt adó ítéleti rendelkezést vitatta, annak megváltoztatásával az összecszerűség mérséklését kérte 322.317 forintra.

[17] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban a keresetet illetően téves jogkövetkeztetésekre jutott a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértésével. Az alperesi fellebbezéssel becsatolt 2021. január, február, márciusra vonatkozó bérszámfejtő lapok igazolták, hogy a felperes esedékes munkabérére vonatkozóan, milyen összegű járadékok levonására került sor. Ebből megállapítható, hogy a három havi munkabérhez 322.317 forint járulék levonása kapcsolódott. A keresetben érvényesített ezt meghaladó összeg a végkielégítést érintette. Ezért 325.785 forint összegben nem jogosult a felperes járulék visszafizetésére, mivel az ehhez kapcsolódó végkielégítés sem illeti meg, vagyis a járulék is jogalap nélküli kifizetés lenne.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[18] Az alperes a felperesi fellebbezés körében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helyes indokok alapján érdemben megalapozott döntést hozott. A felperes a 2021. március 4-i felmondáskor már nyugdíjas munkavállalónak minősült, ezért végkielégítés nem illette meg. A kifizetésre pedig nem egyoldalú kötelezettségvállalás, hanem a jogszabály rendelkezései alapján került sor.

A másodfokú bíróság döntése és annak jog indokai

[19] A felperes és az alperes fellebbezése is alaptalan.

[20] A felek fellebbezése nem érintette a beszámítást, illetve a viszontkeresetet elutasító ítéleti rendelkezést, ezért a másodfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdése alapján nem vizsgálta a 63.500 forint önellenőrzési pótlékkal kapcsolatos döntést.

[21] A fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a releváns jogszabályok alapján érdemben is helytálló döntést hozott.

[22] Az Mt. 77. § (5) bekezdése alapján nem jár végkielégítés annak a munkavállalónak, aki a felmondás közlésének időpontjában nyugdíjasnak minősül. A felperes a fellebbezésében maga sem vitatta, hogy az Mt. 294. § (1) bekezdésének g) pont gb) alpontja alapján a felmondás közlésekor nyugdíjas volt. A nyugellátásra való jogosultságát a társadalombiztosítási szerv visszamenőlegesen, 2021. január 27-ével állapította meg. Az alperes a felmondást 2021. március 4-én közölte, vagyis az előbbi törvényi rendelkezés alapján a felperest nem illette meg végkielégítés.

[23] A felperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy egyoldalú kötelezettségvállalásnak minősült a végkielégítés megfizetése, ezért az nem tekinthető jogalap nélkülinek. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy jelen perben nem volt alkalmazható az Mt. 15. § (4) bekezdése, mert az alperes nem egy megállapodásban, illetve nem önkéntes vállalás alapján biztosította a végkielégítés megfizetését, hanem a felmondás szövegéből is megállapíthatóan a törvény rendelkezéseire tekintettel. A munkáltató önkéntes teljesítésével kapcsolatos bírói gyakorlat alkalmazásának ebből következően nem volt helye.

[24] A felperes a nyugdíja megállapítását visszamenőlegesen kérte, ezért számolnia kellett azzal, hogy nem csak a járulékok, hanem az egyéb juttatások tekintetében is a nyugdíjasokra vonatkozó szabályok alapján kell eljárni. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, a végkielégítésre való jogosultság szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a

felperes a társadalombiztosítási szerv határozatáról, annak közlését követően tájékoztatta az alperest. A nem vitatott peradatok szerint azonban megállapítható, hogy a felperes 2021. március 10-én adta be a nyugdíj visszamenőleges megállapítása iránti kérelmét, e tényről azonban nem tájékoztatta az alperest, holott a végkielégítés megfizetésére csak ezt követően, 2021. március 27-én került sor. A jogalap nélkülivé vált végkielégítés visszakövetelése tekintetében, ezért helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság az ehhez kapcsolódó bírói gyakorlatra (EBH2012.M.8, Mf.10.783/2012/5., BH2003.431.).

[25] A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését is alaptalannak találta, mert az összecszerűséget illetően, amint arra az elsőfokú bíróság is kitért az ítéletében, elismerő nyilatkozatot tett az elsőfokú eljárásban. A 2024. szeptember 4-i tárgyaláson (9.M.70.071/2024/11. sorszámú jegyzőkönyv) a felek egyezően akként nyilatkoztak, hogy a másik fél követelésében meghatározott összecszerűséget nem vitatják. A 2024. november 20-i tárgyaláson (9.M.70.071/2024/18. sorszámú jegyzőkönyv) az alperes ismét úgy nyilatkozott, hogy nem vitatja az összecszerűséget. Erre tekintettel egyébként részletes számítási metodikát sem közöltek a felek az elsőfokú eljárás során. Mindezek alapján a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján az alperes a fellebbezési eljárásban alappal nem vitathatta az elsőfokú ítéletben meghatározott marasztalási összeget.

[26] A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[27] A felperes, illetve az alperes a perköltségigényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján áfa nélkül, 150.000 forintban számította fel a fellebbezési eljárásra vonatkozóan. A fellebbezett pertárgyérték 1.496.850 forint volt, az alperes 1.171.065 forint tekintetében, a felperes 325.785 forint erejéig lett pernyertes. A másodfokú bíróság a nagyobb arányban 78%-ban pernyertes alperes javára a felperest kötelezte perköltség megfizetésére az alperes által felszámított perköltség 78%-ában.

[28] A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés a Pp. 102. § (6) bekezdésén alapul, figyelemmel a felperes munkavállalói költségkedvezményére és az alperes személyes illetékmentességére.

[29] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Fővárosi Ítéltábla
2.Mf.31.020/2025/8

8

Budapest, 2025. április 8.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró